

[Boligministeren]

Jeg er glad ved, at den debat, der har præget Folketinget, har samme grad af soberhed som den hvidbog, vi behandler, men det betyder ikke, at der ikke er basis for kritiske spørgsmål, som også er rejst, og som kræver et svar.

Det første er fra hr. Pelle Voigt, der taler om, hvad man egentlig vil gøre for at nå målet i hvidbogen, og om, at det er lidt trist, at den ikke skulle have givet anledning til nye overvejelser. Jeg gav udtryk for, at det egentlig var glædeligt, at de rammer, som Folketinget har vedtaget – glædeligvis også med SFs tilslutning – for boligbyggeriet, og som er nedfældet i boligbyggeriloven, muliggør de intentioner, der ligger bag hvidbogen, nemlig at man i alt når en nettotilgang, som præcist er anført til 17.700 boliger pr. år.

Samtidig siger hr. Pelle Voigt, at det er en fantastisk masse udvalg, boligministeren har nedsat. Nu går jeg ud fra, at man tager det som et begreb, for jeg har i min tid på et år nedsat ét udvalg, Ølgaardudvalget. Jeg vil medgive, at det er et godt udvalg.

Der er ingen grund til at nedvurdere effekten af de udvalg, som er nedsat tidligere under Boligministeriet. Vi har f.eks. John Winther-udvalget, der netop barslede med en rapport, der mandede ud i, at vi i Folketinget i stor enighed under førstebehandlingen kunne tilslutte os intentionerne i løsningsforslagene, der i det væsentlige er centreret omkring 300 mill. kr. i en landsdispositionsfond. Det er altså udvalg, der har vist resultater. Så vidt jeg husker, har John Winther-udvalget arbejdet i 1½ år. Flygtningeudvalget har arbejdet i ca. 1 år og har nu også fremlagt en betænkning, som ganske snart vil munde ud i konkrete forslag, der følger intentionerne i Flygtningeudvalgets betænkning.

Et konkret spørgsmål lød, hvad vi egentlig vil gøre for at rette op på den forskel, der er mellem hvidbogen og regeringens boligpolitiske målsætning. Jeg har sagt, at vi ikke vil gøre noget for at rette op, for hvis vi tager årene 1986 og 1987, bygger vi rent faktisk flere boliger netto end det, der er anvist i flytninger rapporten. Der er altså ikke noget at rette op; der er noget at glæde sig over i almindelighed.

Der stilles spørgsmål om forholdet mellem ejer- og lejelejligheder. Her vil svaret være, at jeg i store træk tror, at fordelingen mellem ejerlejligheder og lejeboliger egentlig afspej-

ler det ønske, der er i befolkningen om de respektive boligformer. Så jeg mener ikke, at man skal gribe ind her for at ændre på den fordeling, som vi kender i dag.

Der var et kontant spørgsmål om det beti-melige i, at vi nedskærer den almennyttige kvote i forbindelse med byggeskader. Regeringen mener ikke, at det på lang sigt er en god måde at finansiere byggeskader på. Derfor har regeringen i Folketinget fået vedtaget en byggeskadereform, hvor vi har et udvidet kaskoprincip, der skal dække fremtidige byggeskader for alt støttet byggeri, der har fået tilsagn efter den 1. juli 1986, ud fra det ønske, at vi fremover har en ren kvote, der udmøntes i nøjagtig det antal boligenheder, som den vedtagne kvote er udtryk for. Men indtil da har vi kun ét sted i almindelighed at finansiere det fra. Det er de bevillingsrammer, som Folketinget har tillagt Boligministeriet.

På ungdomsboligområdet har vi allerede løst det ved ændret finansiering af byggeskaderne via indekslån, så vi rent faktisk i 1987 kan bygge 900 flere ungdomsboliger, selv om kvoten alene er sat op med 500, fra 2.500 til 3.000. Vi kan altså netto i 1987 bygge 900 flere ungdomsboliger netop for at tilgodese det synspunkt, som hr. Pelle Voigt var inde på.

Hr. Torben Lund taler om det varierede udbud og om, at man har reduceret andelen af almennyttigt boligbyggeri i forhold til det samlede byggeri. Det er ikke rigtigt. Vi er i virkeligheden over årene vandret fra, at det almennyttige byggeri udgjorde omkring en sjettedel, da byggeriet toppede, til at det nu udgør omkring 60 pct. Jeg vil godt give nogle tal for, hvordan balancen egentlig er i forhold til tidligere.

Når vi taler om det almennyttige boligbyggeri alene som boform, som støttet byggeri, og tager årene 1979, 1980, 1981 og 1982, blev der i de fire år opført – altså i kvoten – 36.000 almennyttige boliger. Hvis vi tager kvoterne for 1984, 1985, 1986 og 1987, giver det mærkeligt nok nøjagtig det samme, 36.000 almennyttige boliger. Så det er altså fuldstændig det samme niveau for det almennyttige byggeri, der er ført videre.

Det, der er øget, er de lette kollektive boliger, ungdomsboligerne og andelsboligerne. Hvis man sammenligner årene 1979, 1980, 1981 og 1982 med årene 1984, 1985, 1986 og